

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XXII - Nr. 1061

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

Vineri 30 octombrie 1970

4 pagini 25 bani

■ Natura și calitatea lucrărilor
pentru acordarea gradului I — pag. 2

■ Munca practică a elevilor — pag. 3

■ Activitatea productivă în procesul
de educație — pag. 4

ROLUL FUNDAMENTAL AL EDUCATORULUI ÎN MODERNIZAREA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Un învățământ modernizat va beneficia de un ansamblu de mijloace tehnice, se va desfășura într-un cadru arhitectural conceput în funcție de noile obiective educaționale, de noile conținuturi și metode de învățământ. El va dispune de instrumente validate (fișe pedagogice, teste de inteligență sau de aptitudini, teste docimologice etc) și de noi materiale didactice. Fără îndoială, aceste coordonate sau vor avea funcția și ponderea lor în acțiunea de modernizare a învățământului și în definirea acestuia; pentru unii, tentați să supraevalueze însemnătatea mijloacelor tehnice, ele ar putea fi singurele elemente definitorii ale învățământului modernizat. S-ar ignora în acest caz rolul educatorului, care prin mentalitate și stil, prin concepție și acțiune definește o poziție fundamentală în renovarea școlii.

Consider, de aceea, că tema Simpozionului național care se va desfășura în zilele de 31 octombrie-1 noiembrie la București din inițiativa Uniunii Sindicatelor din învățământ și cultură și a Ministerului învățământului, în colaborare cu Institutul de științe pedagogice, Institutul central de perfecționare a personalului didactic și Uniunea societăților științifice ale cadrelor didactice este foarte bine aleasă și deosebit de importantă. Abordarea temei „Rolul și locul educatorului în procesul de modernizare a învățământului” vizează potențialul uman, coordonat cu rolul esențial în orice acțiune de perfecționare sau restructurare a școlii.

Pregătirea simpozionului a parcurs etape semnificative. După cum se știe, în lunile anterioare tema a fost tratată, în toate județele țării, în cadrul unor sesiuni de comunicări care au valorificat acumulările științifice sau au depășit cercetările promițătoare. Participarea cercetătorilor din Institutul nostru și a unor cadre universitare la aceste sesiuni de comunicări a

constituit o manifestare a extensivității cercetării; s-au confruntat instrumente de lucru și opinii, s-au stabilit teme și domenii prioritare, s-au precizat unele categorii pedagogice fundamentale pentru abordarea științifică a complexelor probleme a modernizării învățământului; astfel, decalajul între cercetarea instituționalizată și cercetarea curentă întreprinsă în școli din inițiativa personalului didactic s-a diminuat, specialiștii angajându-se într-un dialog fecund cu educatorii dornici să întreprindă investigații științifice. S-a realizat astfel „punerea problemei”, a unei probleme reale și profund semnificative pentru o epocă de transformări. S-a propagat teza că modernizarea procesului instructiv-educativ înseamnă și va trebui să însemne, în mod inevitabil și în primul rând, angajare și autoperfecționare.

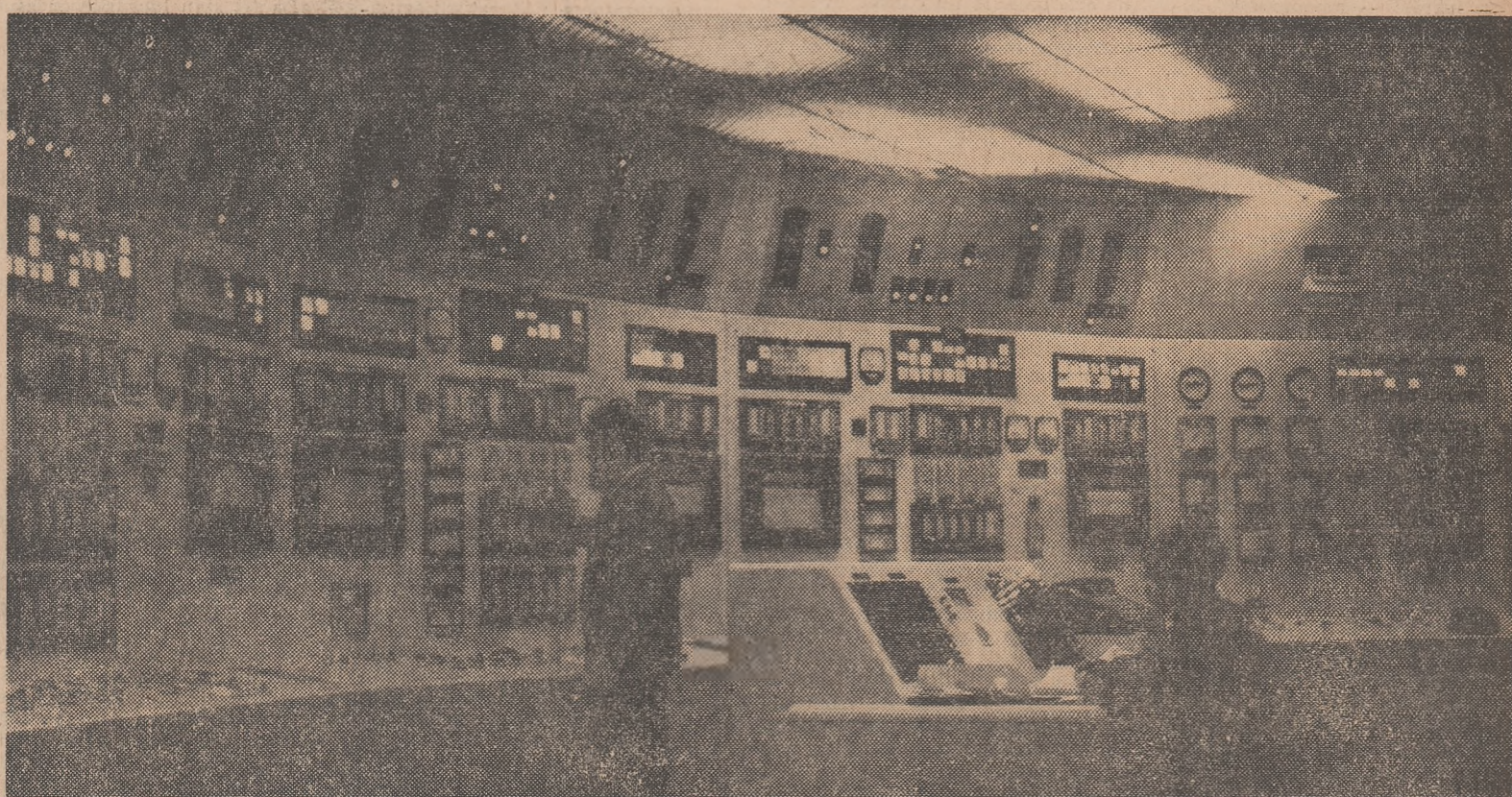
Acum, în etapa finală a Simpozionului național, care a organizat într-un ansamblu tematic un număr de comunicări dintre cele prezentate la sesiunile județene, în să evidențiez semnificația etică și pedagogică a acestei manifestări științifice.

Înainte de a dispune de toate mijloacele audio-vizuale pe care tehnica modernă le poate oferi învățământului, înainte de a primi un conținut restructurat în acord cu logica și structura științei contemporane, educatorii dispun de ei înșiși, cu alte cuvinte, sint creatorii și stăpînii stilului didactic. Prin ei, prin ingeniozitatea și creativitatea lor, educația poate înregistra o transformare de stil și de atmosferă foarte importantă pentru apropierea modelului existent de modelul educațional al viitorului. Dacă modernizarea înseamnă transformare, restructurare și, implicit, o vie și constantă dorință de adaptare la schimbări și de dominare a schimbărilor, atunci latura etică a acestui complicat proces este esențială pentru obținerea suc-

cesului. În conducerea și desfășurarea procesului de învățământ educatorii acționează și vor trebui să acționeze, în mod simultan și obligatoriu, asupra lor și asupra altora, asupra propriei mentalități și asupra mentalității elevilor sau a părinților. Așa încât marea și dificilă problemă a renovării învățământului nu poate fi soluționată independent de educatorii sau în afara acestora; ea trebuie să treacă pe un plan secundar în raport cu însemnătatea și ponderea ei. În realitate, fără o transformare a spiritului pedagogic care animă relația profesor-elev, fără o schimbare a viziunii educatorilor asupra obiectivelor educaționale și asupra semnificației examenelor și a concursurilor efortul material presupus de restructurarea învățământului — noile mijloace tehnice, noul cadru arhitectural și noul mobilier — nu va produce schimbările dorite, nu se va valorifica sub formă de rezultate educaționale.

Consider de aceea că, dacă pe lângă alte rezultate Simpozionul național al cadrelor didactice va evidenția însemnătatea transformării de ordin etic-filosofic în acțiunea de modernizare a învățământului, un important obiectiv științific va fi atins. Dacă educatorii se vor convinge, cu alte cuvinte, că transformarea stilului didactic și a viziunii lor asupra principalelor coordonate ale sistemului educațional este necesară și posibilă, procesul instructiv-educativ va fi propulsat spre o nouă calitate.

Conf. dr. GEORGE VĂIDEANU
directorul Institutului de științe pedagogice

Tabloul de comandă al secției poliolenă a Combinatului petrochimic din Pitești

O componentă importantă a perfecționării profesorului:

Legătura nemijlocită cu producția economică

În cultura generală a membrilor unei societăți în plină dezvoltare industrială, așa cum este societatea noastră socialistă, ocupă un loc primordial cunoașterea tehnicii în acțiune, a modului cum se produce și se perfecționează ea, a dinamicii relației între om și mașină. Cu atât mai mult constituie această cunoaștere o componentă esențială a pregătirii educatorului, a celui care realizează idealul educativ al societății. Apare evident în acest context faptul că, pentru a-și îndruma pe elevi într-o activitate cât mai apropiată de producție, de tehnică, pentru a le da sfaturi competente pentru orientarea lor școlară și profesională, profesorul, indiferent de specialitate, trebuie să fie el însuși temeinic documentat asupra principalelor sectoare ale economiei, să cunoască „pe viu” elementele caracteristice ale activității în diferite mari unități de producție, reprezentative pentru tendințele principale privind orientarea elevilor. Numai astfel educatorul poate găsi răspunsuri de profunzime și de larg ecou la problemele pe

care le ridică integrarea organică a activității productive în procesul de educație, poate constitui cu adevărat exemplul unei unități deplină între vorbă și faptă.

Am întreprins o anchetă cu trei întrebări, solicitând răspunsuri din partea unui număr de câteva zeci de cadre didactice de diverse specialități, alocate în proporții aproximativ egale din mediul urban și din mediul rural. Iată mai întâi întrebările: Activitatea cititor unități economice (întreprinderi industriale, agricole, săntiere etc.) vă este cunoscută direct? Ce grad de profunzime au cunoștințele pe care le-ați acumulat în acest domeniu? Îi sint sau nu profesorului, educatorului, necesare asemenea cunoștințe? Răspunsurile primite au arătat, în ceea ce privește un procent important de profesori din mediul rural (nu însă totalitatea acestora), o cunoaștere satisfăcătoare a problemelor de producție ale C.A.P.-ului sau fermei de stat limitrofe. Deosebit de lacunară, este însă informarea „de visu” sau prin alte mijloace asupra unităților industriale. Chiar profesorii din centre cu o pondere deosebită în producția industrială a țării nu cunosc multe lucruri esențiale (afară de cele de care

lau cunoștință din lectura presei locale) despre viața economică, caracteristicile tehnice, tehnologice și specificul activității unor întreprinderi care constituie o fală a localității respective și chiar a țării întregi.

În ordinea frecvenței răspunsurilor, sursele de informare asupra activității întreprinderilor industriale le-au constituit: verificarea modului cum se desfășoară practica elevilor — și atunci sint cunoscute doar una sau două secții din întreaga întreprindere — activități practice și de documentare desfășurate în timpul anilor de facultate — în cazul profesorilor de fizică și chimie — și excursiile turistice efectuate în vacanțele școlare. Nici unul dintre cei aproape 100 de profesori cuprinși în ancheta noastră nu a participat la o acțiune de cunoaștere a întreprinderilor industriale organizată special în scopul informării educatorilor asupra specificului producției, asupra principalelor profesii, pentru asigurarea unei mai mari apropieri a procesului instructiv-educativ de specificul producției și sporirea competenței în orientarea profesională a elevilor.

(cu două excepții) faptul că profesorii sint, pentru etapa actuală și pentru desfășurarea în perspectivă a activității lor, necesitate imperioasă de a dobîndi cunoștințe mai largi, mai aprofundate, asupra economiei, asupra diferitelor sectoare ale producției materiale.

— Se întînesc nu o dată situații cînd profesorul de chimie vorbește de cracarea catalitică, de exemplu, fără să fi văzut niciodată o asemenea instalație, sau cînd profesorul de fizică prezintă laminarea metalelor la rece și la cald fără să fi cunoscut vreodată direct un laminor — ne-a spus conf. dr. GH. M. PREDĂ, prodecan la Academia de studii economice. Și să ținem seama că procesul de producție înseamnă mai mult decît componentele sale tehnice și tehnologice, că el se exprimă în mentalitatea oamenilor, în relațiile dintre ei, în aspecte economice, în capacități organizatorice specifice etc. Pentru a cunoaște toate aceste lucruri filmul sau emisiunea televizată nu sint suficiente. Se cere o do-

AL. CIUCA

(Continuare în pag. a 3-a)

DE LA 6 LA 60 DE ANI

de GR. C. MOISIL

Ideea de școală permanentă a găsit o consacrare oficială la sedința de deschidere a anului universitar. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus net: „formarea cadrelor (citez din memorie) începe astăzi de la vârsta de 6 ani a copilului și se termină la 60 ani”.

Este important de subliniat că această idee este o idee nouă, dar esențială în vremea noastră.

Pe vremea bunicii se făceau progrese, dar încetineala cu care se făceau era pe măsura unei vieți de om: ceea ce omul învăța în școală îi ajungea ca să-și poată practica meseria tot restul vieții. Profesorul de liceu învăța pe elevi aceeași geometrie a lui Euclid pe care o învățase și el în liceu. Inginerul își calcula grinzile cu același Hütte cu care își făcuse proiectele în Inalta Școală de Poduri și Sosele. E drept că avocatul și funcționarul trebuiau să știe legile mai noi, dar principiile dreptului nu se schimbaseră de pe vremea lui Justinian iar trebuirile zilnice se încadrau în codul Napoleon, ediția Hammangiu.

Era pentru cel ce învățase în facultate o stare de liniște. Evident, unii oameni se cultivau: mergeau la teatru și citeau romane. Se revoltau că Debussy e revoluționar și se mirau de descoperirea avionului și a radioactivității.

centa (ce tupeu!), să-și schimbe postul, să devină șef cu leafă mai mare. Așa era pe vremea bunicii. Azi lucrurile s-au schimbat și ce ne spune tovarășul Ceaușescu e linia partidului: omul să învețe de la 6 la 60 de ani.

— De ce?

Ceea ce se numește revoluția tehnico-științifică nu este o schimbare de stare, este o schimbare de țeală a schimbării. Ca atunci cînd treci de la trăsura la automobil: schimbarea este a tuțelii. Și pe vremea bunicii se schimbau tehnologiile, se făceau descoperiri și invenții: tot la 30—40 de ani.

Un calculator electronic se utilizează cam vreo 4—5 ani (atenție la cei ce-și cumpără astfel de calculatoare). E drept că se amortizează în cel mult 1 1/2 ani (bineînțeles dacă cei ce lucrează la calculator știu să lucreze la el). Noul calculator nu e la fel ca cel vechi; ca să poți lucra la el trebuie să înveți lucruri pe care nu le-ai învățat ca să lucrezi pe cel vechi. Dar dacă le înveți abia după ce l-ai cumpărat pe cel nou, înseamnă că pierzi din timpul lui de lucru. Deci trebuie să înveți înainte. Deci trebuie să înveți tot timpul: de la 6 la 60 de ani.

să lucrezi. Și despre acele lucruri care sint comune mașinilor care vor veni.

— Adică teorie?

— Vezi că ai înțeles! Teoria de azi care e practica de mâine. Gîndește-te. La un calculator a cărui

(Continuare în pag. a 3-a)

Printr-o comisie recent instituită de către Ministerul învățământului se numără și Comisia de specialiști în domeniul biologiei, care are drept scop îmbunătățirea programelor, manualelor și cursurilor, a metodelor de predare, a activității de cercetare, a acțiunii de dotare a laboratoarelor în învățământ biologic de toate gradele.

Pe linia acestor preocupări își spune opinia în numărul de față prezedintele acestei comisii, acad. prof. Eugen Pora.

Știința vieții e mult umbrată de tehnica secolului 20. Succesele acesteia din urmă sint într-adevăr uluitoare. Nici cele mai strălucite minți de acum 50 de ani nu își puteau închipui realizările legate de mașinile de calcul, de laser, de rachetele cosmice și altele alte minuni contemporane. Și succesele tehnicii nu s-au sfîrșit...

Această dezvoltare a tehnicii și, prin ea, a informației pe care o primește omul, a provocat și o serie de schimbări în viața noastră: preocuparea copiilor, grăbirea pu-

bertății, amînarea adevăratei vârste de adult, îndepărtarea bătrîneții, apoi gusturile noi ce se ivesc în muzică, în artele plastice, în teatru, tendințe noi în educație, în viața socială, reformele culturale, căutările în toate activitățile omenești. Toate acestea sint semne ale unei perturbări de echilibru în viața omenirii de azi și multe dintre zbuciumările ei actuale se datoresc, cred eu, urmării unui nou echilibru între tehnică și viață.

Este sigur că biologia — în sensul ei cel mai larg — a rămas în

Acad. prof. EUGEN A. PORA

urma tehnicii, iar cauzele acestui fenomen nu sint greu de înțeles. Cel mai complicat nucleu atomic al Uranului sau al oricărui element transuranic e mult mai simplu ca structură — și deci, ca legi de funcționare — decît cea mai simplă amibă sau celulă vie. Din acest motiv ceea ce e mai simplu a putut fi cunoscut mai ușor, iar ceea ce e mai complicat a rămas încă necunoscut. Reacțiile atomului, prinse în legi matematice absolute, pot fi dirijate, pe cînd celula vie nu suferă încă de atacul virusurilor, al bacteriilor, al influențelor de mediu și numai în extrem de puține cazuri putem dirija un fenomen biologic.

Nu aș vrea să se deducă de aici că din cauza complexității structurale și funcționale a celulelor și a organismelor vii acestea nu vor putea fi cunoscute tot mai

mult și că, pînă la urmă, activitatea și dezvoltarea lor nu vor putea fi dirijate spre folosul nostru. Din contră, cu ajutorul pe care tehnica actuală îl pune la dispoziția biologiei, prin noile posibilități de investigație la nivel molecular — rezonanța de spin, magnetism, electronică, autoanalizatoarele, biosinteza macromoleculară etc. etc. — cercetarea vieții va progresa, desigur, într-un ritm nemăitîlnit. Cu toate acestea, descifrarea fenomenelor vii este mult mai înecată decît a atomului. Nu există două celule identice, două organe identice sau două organisme identice. Orice unitate vie este relativ asemănătoare alteia, pe cînd un atom de Uraniu este întotdeauna identic cu un alt atom de Uraniu (din aceeași căsuță Mendeleev). Această deosebire de structură în materia vie aduce după sine și deosebiri

funcționale, iar căutările în biologie merg mult mai încet decît în fizică. Rezultatele biologiei se adrevesc numai în mod statistic.

În perspectiva secolului XXI, numărul oamenilor va crește enorm, ceea ce va aduce după sine o mărirea a nevoilor alimentare, a cantităților și calităților de hrană; va urma și o suprad dezvoltare a industriilor, o poluare din ce în ce mai mare a atmosferei, apoi și solului, o schimbare a relațiilor dintre oameni și dintre popoare, o intelectualizare progresivă a omului etc. Este ușor de înțeles că acest viitor va fi determinat de măsura în care biologia va putea răspunde problemelor legate de hrană, de sănătatea omului din me-

(Continuare în pag. a 3-a)

NATURA ȘI CALITATEA LUCRĂRILOR PENTRU ACORDAREA GRADULUI I

După cum se știe, Statutul personalului didactic aduce și reglementări cu privire la profilul lucrărilor pentru obținerea gradului I. Pentru a-1 informa în această direcție pe editorii noștri, am solicitat pe conf. univ. dr. AL. BOJIN, prorectorul Institutului central de perfecționare a personalului didactic precum și ION DUMITRESCU și G. BELDESCU de la acest institut să dea unele amănunte în legătură cu modul de alcătuire a lucrărilor respective.

Mai aproape de cerințele curente și de perspectivă ale activității profesionale

Lucrările personale pentru obținerea gradului I — ne-a spus conf. dr. AL. BOJIN — reprezintă, în general, materializarea preocupărilor majore, de lungă durată, ale personalului didactic în continuarea eforturilor de a-și ridica nivelul de pregătire în domeniul specialității și al activității practice la catedră. În cei 10 ani care au trecut de la instituirea sistemului de acordare a gradelor didactice, lucrările prezentate au ilustrat marea forță de creație a profesorilor, învățătorilor și educatoarelor. Multe din aceste lucrări — monografii, lucrări de specialitate, de metodică, de pedagogie, colecții de foliole, lucrări literare și compoziții muzicale — constituie un fond prețios, în bună parte valorificabil prin publicare și prin generalizarea unui mare număr de metode de predare. Statutul personalului didactic aduce, însă, noi precizări cu privire la profilul lucrărilor pentru gradul I, astfel încât acestea să se apropie mai mult de conținutul specialității și de cerințele curente și de perspectivă ale activității profesionale.

Conform prevederilor Statutului, lucrările pentru obținerea gradului I trebuie să aibă un caracter metodic-științific. Pornind de la o documentare, dacă se poate exhaustivă, în domeniul temelor abordate, autorul unei atare lucrări are îndatorirea să ducă mai departe investigațiile științifice, să contribuie prin noi date la dezvoltarea științei pe care o predă. O bogată bibliografie de specialitate indică metodologia elaborării unor astfel de lucrări, căile și mijloacele de investigație, modalitățile de explorare a diverselor aspecte ale specialității respective.

Implicațiile metodice, care alcătuiesc una din componentele fundamentale ale lucrărilor de gradul I, nu constituie și nici nu ar putea constitui un capitol aparte al lucrării, ci fac parte comun cu restul lucrării, cu partea de cercetare științifică, devenind un tot armonios, nedisociabil în cele două laturi — metodică și științifică. Relevarea aspectelor metodice ale probleme-

contribuția colegilor, prin lucrări de grad, la lămurirea unor însemnate probleme cu care de vreme îndelungată se confruntă predarea acestui obiect. Iată câteva:

— Când și în ce limite este indicat să se predea noțiunile de teorie a literaturii: înaintea începerii cursului de istorie a literaturii române, deci în anul I de liceu, sau în anul IV, după procesul de desăvârșire a scrisului românesc a fost în întregime înfățișat?

— Imposibilitatea lecturii de bază pentru caracterizarea scriitorilor cu alte texte decât cele în genere folosite, precum și comentarea competentă și implicativă cu caracter metodic legate de aceste texte.

— O privire temeinic orientată în actualitate, spre a selecta, din marea bogăție și diversitate de scriitori, ceea ce, fiind larg reprezentativ, trebuie înfățișat generației tinere prin includerea în manuale.

— Invederea căilor prin care se poate trezi în mai mare măsură și cultiva interesul elevilor pentru receptarea și înțelegerea corespunzătoare a literaturii actuale, în special a poeziei.

— Noi observații asupra marilor opere ale literaturii noastre și indicarea de noi procedee pentru valorificarea lor cit mai deplină la clasă. Aceasta și pentru considerentul că, reluându-le an de an la clasă, colegii sînt în situația prielnică de a descoperi tot alte aspecte din multiplele lor semnificații. În felul acesta se poate ajunge la propuneri judicioase de îmbunătățire a manualelor.

Trecînd la procesul de elaborare-

re, nu pot să nu reiau observația făcută de tov. prorector Alexandru Bojin că este nevoie de identificarea unei bibliografii cit mai bogate în jurul temei și de străbătura ei dacă nu exhaustivă, cel puțin în principalele momente. Din cadrul bibliografiei pentru literatura română, de pildă, nu pot lipsi lucrările care să întemeieze filozofic problema și să-i invedeze actualitatea. Întră evident aici lucrări ale clasicii marxism-leninismului, documentele de partid și de stat indicate, lucrări care cuprind sisteme estetice fundamentale, cum este cel al lui Hegel etc. Nu pot lipsi în nici un caz, din bibliografia străbătută în întregime, operele fundamentale ale specialității cum sînt, bunăoară, tratatul de istoria literaturii române și lucrările marilor noștri istorici literari și critici: N. Iorga, N. Cartoian, Ovid Densusianu, D. Popovici, Titu Maiorescu, G. Ibrăileanu, E. Lovinescu, G. Călinescu, Tudor Vianu și alții. Nu pot lipsi, în sfîrșit, contribuțiile însemnate asupra problemei aduse de autori.

La fel stau lucrurile cu aspectul metodic. El va fi tratat tînd seama de datele psihologiei și metodologiei pedagogice așa cum sînt prezentate în cercetările autorizate și, deopotrivă, de practica directă a autorului la catedră. Numai așa își poate asigura temeiul de susținere și de diferențiere o adevărată lucrare de grad.

Firește că lucrarea de grad trebuie să fie organic concepută, să se desfășoare potrivit unui plan bine stabilit și să fie redactată în chip corespunzător.

O condiție „sine qua non”: demonstrarea în marginile unei cercetări autentice

Solicitat, la rîndul său G. BELDESCU ne-a vorbit despre metodologia cercetărilor legate de elaborarea lucrării. Dacă lucrarea de grad trebuie să se întemeieze pe o cercetare — a remarcat tov. Beldescu — e firesc ca cel ce intenționează s-o elaboreze să se întrebze mai întîi ce este o cercetare, ce se poate cerceta în domeniul specialității lui și cum. O inițiere în metodologia cercetărilor de didactică este necesară oricui și, din fericire, izvoarele de informare sînt astăzi bogate și se pot afla ușor prin Biblioteca centrală pedagogică sau prin I.C.P.P.D. și filialele lui. Rămîne doar să atragem atenția aici asupra unor puncte de vedere sau conduite care produc de regulă eșecul întreprinderii.

O lucrare de limbă, de pildă, poate aborda conținutul învățămîntului sau practica predării, aceasta din urmă cercetată ca experiență personală, prin autoobservare etc., ori supus unor intervenții experimentale de mai lungă sau mai scurtă durată. Fiecare unghi obligă la surse de informare, căi de cercetare și tehnici de elaborare diferite. Orice temă la obiect poate fi deci, practic, valoroasă. Există, evident, teme spectaculoase, dar calitatea temei rezultă pînă la urmă din ceea ce știe să facă din ea cercetătorul. O lucrare despre locuții care ar fi construită din descompuneri de articole și studii cunoscute, asamblate „personal”, n-ar fi o cercetare. Nu eșecul de informare este condamnabil, bineînțeles, ci rămînerea la nivelul informării. Eșecul poate fi produs însă și învarea de carente informativă. O cercetare privitoare la conținutul învățămîntului s-ar cere confruntată cu toată literatura semnificativă a problemei deosebite, unori, o singură omisiune poate avea drept consecință un considerabil eșec întru. Cine și-ar propune să cerceteze posibilitatea

de a aborda în școală aspectele stilistice ale părților de vorbire, peste ce spun manualele, dar ignorînd Stilistica limbii române de Iorgu Iordan, ar zămisli dintru început o operă zadarnică.

Acest lucru nu trebuie luat totuși în mod absolut. Înregistrăm foarte frecvent în rîndul colegilor noștri o rețineră sceptică față de puința de a „cerceta” în condițiile unor dificultăți insurmontabile de documentare, obiective sau subiective, numite de desovertare sau concrete, legate — primele — de adaptarea la situația dată a unor procedee deja descoperite, sau — celelalte — direct de realitatea procesului instructiv din care s-a indus ipoteza și la care se aplică. Prin urmare se pot repeta, conștient sau nu, cercetări întreprinse și verificate așezat, prin date locale, adevăruri cunoscute sau care se dovedesc ulterior cunoscute. Ceea ce nu înseamnă, evident, transcrierea în stil „personal” a unui studiu sau a mîi multora, citate sub mîinile din predarea unor noțiuni de limbă ca temă de cercetare care nu s-a abordat în termeni generali, ci temei și referințe la datele locale, la greutăți concrete. O chestiune de ortografie care implică relația necesară cu modul de pronunțare se pune diferit în funcție de particularitățile grafului local etc.

În toate situațiile de acest fel primejdia stă nu în repetare, ci în prelucrare nematurizată sau în concepție, în aspectul descriptiv propriu referențelor din viața școlii, în afirmațiile și concluziile neprobate, în imobilizarea ipotezei cu o aură infailibilă. Pentru a se impune, adevărul are nevoie de evidență, nu de pledoarie și apoteozare: iar evidența, în cazul nostru, este totdeauna soră bună cu demonstrarea în marginile unei cercetări autentice.

În laboratorul de științe naturale al Liceului „Mihai Viteazul” din Capitală

ANIVERSĂRI ȘCOLARE

CENTENARE

Locuitorii orașului Odorheul Secuiesc au participat duminică trecută la o festivitate deosebit de impresionantă, prilejuită de împlinirea a 300 de ani de la înființarea Liceului pedagogic din localitate. La manifestările organizate cu acest prilej au luat parte Mircea Malița, ministrul învățămîntului, Alexandru Szekeres, secretar al Comitetului județean P.C.R. Harghita și Ludovic Szavuly, prim secretar al Comitetului municipal de partid, Comisarul municipiului. Au fost prezenți, de asemenea, reprezentanți ai C.C. al U.T.C. și ai Consiliului Național al Organizației Pionierilor, foști profesori și absolvenți ai școlii, profesorii și elevii de astăzi, reprezentanți ai unor licee din țară, numeroși locuitori ai orașului și ai localităților din împrejurimi.

Aniversarea celor trei secole de existență a liceului a prilejuit organizarea unui simpozion al cadrelor didactice, la care au participat profesori și absolvenți ai școlii, profesorii și elevii de astăzi, reprezentanți ai unor licee din țară, numeroși locuitori ai orașului și ai localităților din împrejurimi.

La festivitatea organizată în cinstea evenimentului, directorul școlii, tovarășul Ecaterina Mageru, a prezentat bogata activitate desfășurată de-a lungul a 300 de ani de către acest vechi lăcaș de cultură.

În anii noștri, Liceul pedagogic din Odorheul Secuiesc — care începînd din anul 1959 funcționează cu secții în limbile română și maghiară — cunoaște condiții deosebit de bune de activitate. Pe băncile sale s-au pregătit și se pregătesc învățători de nădejde, care au slujit și slujesc cu devotament școala. Cadrele didactice și elevii au la dispoziție un cabinet pedagogic bine util, laboratoare înzestrate cu aparatură modernă.

La festivitatea de aniversare, liceul sărbătorit a fost salutată de Mircea Malița, ministrul învățămîntului, care, în cuvîntul său a adus mulțumiri foștilor cadre didactice prezente la festivitate, precum și profesorilor ce predau astăzi, pentru activitatea lor plină de dăruire și responsabilitate.

Încheierea festivității participanții au adoptat textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

În continuare cei prezenți la festivitate au vizitat expoziția organizată în școală, care cuprinde documente din istoricul acesteia, aspecte ale muncii profesorilor și elevilor.

O sută de ani de existență a sărbătorit în zilele de 24-25 octombrie și Liceul pedagogic din Deva. Cu acest prilej profesorii din trecut și de astăzi ai liceului au prezentat, în cadrul unei sesiuni, rolul liceului în pregătirea generațiilor de învățători și în ridicarea nivelului cultural al județului. În cinstea evenimentului a fost dezvelită și o placă comemorativă.

La adunarea festivă, la care a participat tovarășul Ioachim Moșga, prim-secretar al Comitetului județean Hunedoara al P.C.R., a fost relevată pe larg activitatea pe care a desfășurat-o liceul în ultimii ani. Adunarea s-a încheiat cu o telegramă adresată C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

În ziua de 25 octombrie a.e. Liceul „Nicolae Lenau” din Timișoara a sărbătorit împlinirea a 100 de ani de la înființarea sa. Acest liceu, care și-a început cursurile cu 116 elevi, arăta în cuvîntul său prof. Floarea Glaja, directoarea liceului, este frecventat astăzi, în cele trei secții ale sale — română, germană și maghiară — de 1626 de elevi. De-a lungul anilor profesorii și elevii săi au desfășurat o activitate rodnică și bogată, obținînd succese în special în ceea ce privește studiul științelor exacte. Există în școală laboratoare de chimie și fizică modern dotate, valoroase circuli tehnice etc. Despre toate aceste lucruri au vorbit la adunarea festivă alți profesori, cit și invitații. Adunarea s-a încheiat cu citirea textului telegrammei pe care participanții au adresat-o Comitetului Central al P.C.R. tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

O sută de ani de existență a sărbătorit la sfîrșitul săptămîinii trecute și Școala generală nr. 2 din Bacău. La adunarea festivă tov. Crișu Furdu, directorul școlii, a vorbit despre rezultatele pe care școala le-a obținut de-a lungul unui secol. Participanții la adunare au adoptat, în încheierea festivității, textul unei telegramme adresate C.C. al P.C.R., tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU.

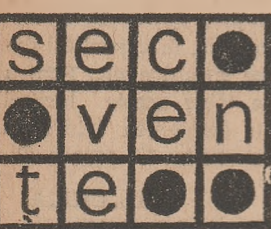
Tehnica de elaborare a lucrării de cercetare din specificul conținutului ei

Lectorul ION DUMITRESCU s-a referit îndeosebi la tehnica de elaborare a lucrării pentru obținerea gradului I. Pornind de la faptul că lucrarea trebuie să reprezinte o contribuție personală la adîncirea și limpezirea problemei de specialitate abordate și, pe de altă parte, să arate cum sînt pot valorifica rezultatele obținute în munca la catedră, cum îmbunătățesc ele procesul de predare, interlocutorul nostru a subliniat că din aceste premise decurg cu necesitate și tehnica elaborării ei. Evident — a spus tov. I. Dumitrescu — voi face aici observații cu caracter general, dar este important să se știe că tehnica ia o formă particulară de fiecare dată, în funcție de natura problemei de cercetat, de pregătire — luată în sens larg — a autorului și de preferințele lui.

Primul moment însemnat în elaborarea lucrării îl constituie elab-

gerea temei care, precum rezultă și din considerațiile anterioare, prin soluțiile pe care le propune, vine în împlinirea unei întrebări ce-și așteaptă răspunsul, altfel spus, umple un gol. Urmează apoi, în chip firesc, punerea problemei, formularea principalelor ei teze și alegerea metodei celei mai adecvate spre a o rezolva. În legătură cu toate acestea trebuie subliniat că felul în care este pusă și formulată problema are mare importanță pentru întregul proces de elaborare a lucrării.

Desigur, subiectele propuse de Institutul central de perfecționare în paginile revistei „Colocvii” au un caracter strict orientativ. Alături de ele se pot lua multe altele asemănătoare, potrivit preferințelor personale și experienței la catedră a fiecăruia. Îmi permit, astfel, să subliniez că la literatura română, de exemplu, este așteptată

Constituirea comisiei pentru învățămîntul fizicii

S-a constituit recent Comisia pentru învățămîntul fizicii, care va funcționa pe lângă Ministerul Învățămîntului sub conducerea prof. dr. docent Ioan Ursu, președintele Comitetului de Stat pentru Energia Nucleară. Din comisie fac parte academicienii Horia Hulubei, Șerban Titeica, Eugen Bădărău și T. Ionescu, prof. dr. Cristian Constantin, decanul Facultății de Fizică a Universității București, cadre didactice din învățămîntul de toate gradele, cercetători și specialiști din domeniul fizicii.

Sediința de constituire a fost deschisă de Mircea Malița, ministrul învățămîntului, care, după ce s-a referit la locul de vîrf pe care îl ocupă fizica printre disciplinele de învățămînt, a subliniat necesitatea de a se

elabora cele mai bune soluții pentru studierea ei pe întregul parcurs, de la primele clase la învățămîntul postuniversitar. Comisia va cuprinde în aria ei de preocupări îmbunătățirea programelor, manualelor și cursurilor, a metodelor de predare, activitatea de cercetare, acțiunea de dotare a laboratoarelor. Recomandările ei vor fi luate în considerare de ministere în stabilirea măsurilor din acest domeniu.

Președintele comisiei, prof. dr. docent Ioan Ursu, a asigurat Ministerul Învățămîntului că, trecînd deîndată la activitate, comisia va căuta să promoveze un învățămînt modern pe măsura ponderii pe care o are disciplina fizicii în dezvoltarea culturală, științifică și economică a țării. În continuare, membrii comisiei au făcut propuneri privind activitatea imediată și de perspectivă, modalitățile de lucru.

Sediința de constituire a fost deschisă de Mircea Malița, ministrul învățămîntului, care, după ce s-a referit la locul de vîrf pe care îl ocupă fizica printre disciplinele de învățămînt, a subliniat necesitatea de a se

Sediința de constituire a fost deschisă de Mircea Malița, ministrul învățămîntului, care, după ce s-a referit la locul de vîrf pe care îl ocupă fizica printre disciplinele de învățămînt, a subliniat necesitatea de a se

S-au discutat probleme privind îmbunătățirea procesului de învățămînt în școala superioară, precum și probleme ale învățămîntului postuniversitar. Participanții la discuții, academicieni și cadre didactice de prestigiu, au făcut propuneri privind modernizarea și ridicarea eficienței învățămîntului superior, legarea mai strînsă a acestuia de practică și de necesitățile concrete ale economiei, științei și culturii, îndrumarea neînjocită a studenților, perfecționarea conducerii instituțiilor de învățămînt superior și a cadrelor didactice, a specialiștilor din economie, știință și cultură, ridicarea continuă a nivelului cercetării științifice.

Colegiul Ministerului Învățămîntului urmează să stabilească un plan general de măsuri, în vederea perfecționării și modernizării, în continuare, a învățămîntului superior.

Cu ocazia împlinirii a 90 de ani de la nașterea lui M. Sadoveanu, Societatea de științe filologice, în colaborare cu Muzeul litera-

turii române și cu Inspectoratul școlar al Capitalei, a organizat o serie de interesante manifestări. Astfel, sîmbătă 24 octombrie, în localul Liceului nr. 5 „M. Sadoveanu” s-a deschis o expoziție tematică „M. Sadoveanu”, iar duminică 25 octombrie a avut loc, în localul Liceului „M. Sadoveanu”, un concurs scris al elevilor din liceele Capitalei pe tema „Omneni și locuri în opera lui M. Sadoveanu”. În sfîrșit, în ziua de vineri 13 noiembrie, în Aula Bibliotecii Centrale Universitare va avea loc un simpozion „M. Sadoveanu”, cu participarea unor cunoscuți critici și istorici literari.

Simpozion privind geografia aplicată a Dobrogei

În zilele de 23, 24 și 25 octombrie a.e. a avut loc, în aula Institutului pedagogic din Constanța, un simpozion cu tema „Geografia aplicată a Dobrogei”, organizat de filialele Constanța și Tulcea ale Societății de științe geografice cu prilejul împlinirii unui sfert de veac de la moartea savantului geograf Constantin I. Brătescu. În cadrul lucrărilor sim-

pozionului numeroși delegați ai centrelor universitare din țară au relevat realizările acestui om de știință, insistînd cu deosebită atenție explicațiile date de specialiști în laboratoarele de analiză, cromatografie, spectrometrie s.a. Ei au putut cunoaște „pe viu” o serie de procese tehnologice, precum și unele amănunte privind respectarea anumitor parametri termodinamici și amnionilor condiții de reacție, lămurindu-și astfel numeroase cunoștințe înșușite anterior.

La sfîrșitul vizitei numeroși membri ai cercului și-au exprimat hotărîrea de a se pregăti temeinic pentru a deveni lucrători cu înaltă calificare, apți să intre în rîndurile chimiștilor piteșteni.

Un debut promițător

Monedele române de la Birca

Muzeu istoric

O vizită la „Cetatea chimiciei” piteștene

Un real talent. Sperăm ca această expoziție, admirată deopotrivă de cadrele didactice și de elevii liceului, să fie de bun augur pentru autorul ei.

La Școala generală din satul Leamna de Sus, lângă Craiova, se află o bogată și prețioasă colecție numismatică. În cadrul ei se distinge îndeosebi un lot format din 17 monede române de argint, emise în timpul împăraților Traian, Marc Aureliu, Commodus, Caracala, Elagabal, Maximilian Tracul, Filip Arăbii, Faustina Junior, Septimiu Sever, Iulia Maesa, Severus Alexander. Monedele, aflate între tezaurule deșchise la Birca, sînt expuse la muzeul Școlii generale din Leamna de Sus, organizat de învățătorul Constantin Lupescu.

Prof. ONORIU STOICA

Un debut promițător

Monedele române de la Birca

Muzeu istoric

O vizită la „Cetatea chimiciei” piteștene

Un real talent. Sperăm ca această expoziție, admirată deopotrivă de cadrele didactice și de elevii liceului, să fie de bun augur pentru autorul ei.

La Școala generală din satul Leamna de Sus, lângă Craiova, se află o bogată și prețioasă colecție numismatică. În cadrul ei se distinge îndeosebi un lot format din 17 monede române de argint, emise în timpul împăraților Traian, Marc Aureliu, Commodus, Caracala, Elagabal, Maximilian Tracul, Filip Arăbii, Faustina Junior, Septimiu Sever, Iulia Maesa, Severus Alexander. Monedele, aflate între tezaurule deșchise la Birca, sînt expuse la muzeul Școlii generale din Leamna de Sus, organizat de învățătorul Constantin Lupescu.

Prof. ONORIU STOICA

MUNCA PRACTICĂ A ELEVELOR

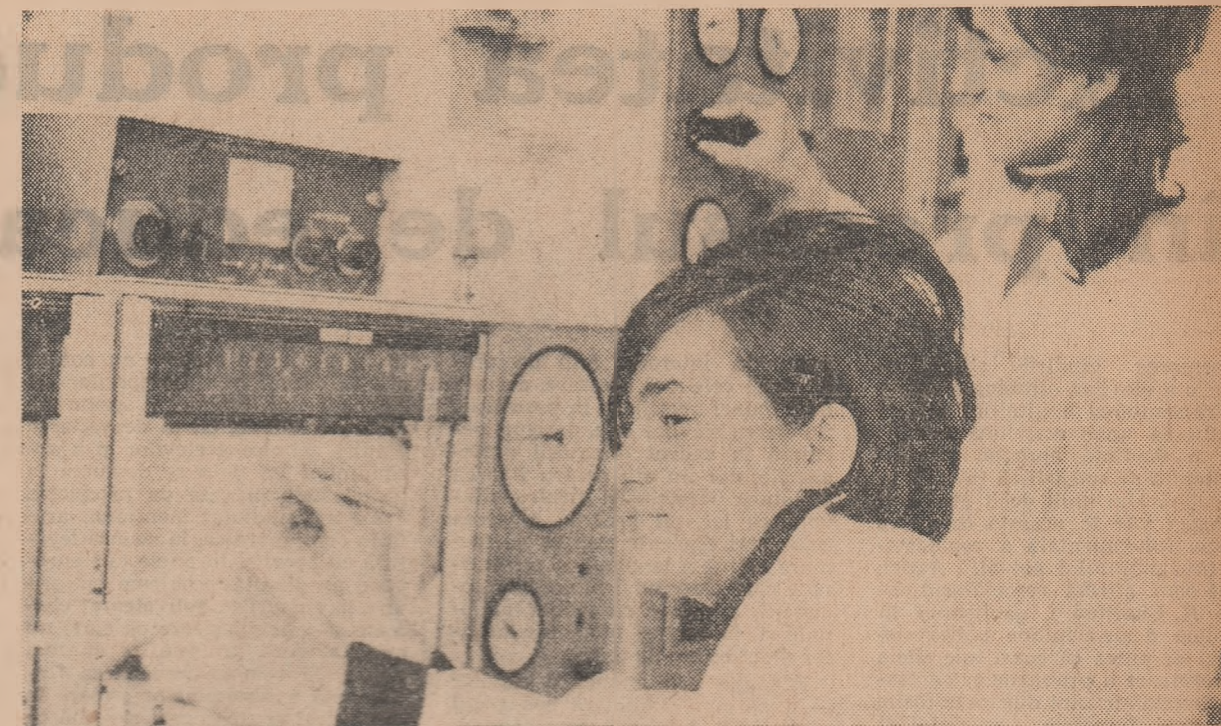
Pentru fete, o activitate specifică • Criteriul nr. 1 al practicii: valoarea funcțională, utilitară • Deprinderile de muncă fizică trebuie dobândite din primii ani de școală • De îndrumarea practicii în producție să răspundă oameni competenți

Este cunoscut aportul deosebit pe care îl aduc în zilele noastre femeile în economie, în producerea de bunuri materiale în general, Există în țara noastră unele ramuri ale industriei în care muncesc aproape numai femei. La modernul Combinat de fire și fibre sintetice de la Săvinești, în marile țesătorii, în fabricile de confecții, în unele secții ale modernelor fabrici producătoare de televizoare și tranzistoare, în întreprinderile producătoare de bunuri de larg consum, în atelierele poligrafice sau în cele ale cooperativelor meșteșugărești, peste tot acolo unde se cere finete, îndemânare, migală, simț estetic, fantazie creatoare — virtuți proprii femeilor — lucrează sute de mii de femei de toate vîrstele.

— Cred că lucrul esențial în activitatea practică desfășurată de rîndurile elevelor — ne-a spus Elena Vajda, maistră de lucru la Școala generală din Covasna — este ca această activitate să aibă un scop foarte bine precizat: elevele să știe că au de făcut o treabă utilă, un obiect sau obiecte care să aibă valoare, să poată fi folosite în producție, să poată fi vindute, cumpărate. Acesta este considerentul pe care îl avem în primul rînd în vedere la cercul de țesut din școala noastră. Înființat în urmă cu trei ani, cercul — care cuprinde eleve din clasele V-X — are două secții: una de covoare persane, alta de țesături.

— Consider că ar fi indicat — ne-a spus tovarășa Cosma — ca fiecare școală să-și creeze ateliere pe profiluri diferite. Într-o școală ar putea funcționa bunăoară un atelier de croitorie, în alta unul de țesut, în alta unul de decorațiuni interioare etc. Asemenea ateliere ar putea deveni, cred eu, adevărate mici întreprinderi care, deși lucrînd la scară redusă, să răspundă unor nevoi efective ale producției. Pe de altă parte, faptul că obiectele lucrate de eleve ar fi vindute artisanatelor sau cooperativelor meșteșugărești ar stimula mult munca lor. Anii trecuți am organizat câteva expoziții de desene ale elevelor, de cusături, de artă culinară. Toate expozițiile au fost cu vizinare și au avut un deosebit succes. Bunăoară, bufetul școlii a cumpărat multe produse culinare, au cumpărat și profesorii, elevii, părinții. Intentionăm să organizăm periodic astfel de expoziții.

— Mi-aș permite să fac însă câteva observații — ne-a spus tot Diță. Sint convinsă că practica în întreprinderi este foarte binevenită. Cu o singură condiție: să nu fie formală, pentru că atunci încurcăm și școala și pe elevi și întreprinderea. Or, să-mi fie iertată sinceritatea, parcă în această privință nu ne-am scuturat încă total de formalism. Școala ne-a trimis o adresă prin care ne solicita să primim câteva grupe de eleve la practică. Am fost de acord, dar o simplă hirtie nu poate rezolva o problemă atât de importantă. Am făcut deci cum am considerat noi că e mai bine. Am repartizat elevele pe lingă muncitorele noastre, le-am indicat ce trebuie să facă. Ne-am gândit că e bine să le trecem prin întregul flux al procesului de producție, astfel încît să poată învăța toate operațiile necesare executării unui obiect. Le-am urmărit adesea, să văd cum se descurcă. Am constatat cu surprindere că cele mai multe nu știu nici cum se ține o foarfecă în mînă. Și asta la 15-16 ani! Este foarte greu, aproape imposibil, ca noi să le putem crea acum aceste deprinderi.

Elevs de la Liceul industrial din Pitești în timpul practicii în producție

Legătura nemijlocită cu practica economică

documentare directă, profundă, de cer discutiți cu oamenii în câmp muncii care-i condiționează profesional.

— Documentarea nemijlocită a profesorului în producție este deosebit de necesară și pentru îmbunătățirea acțiunii de orientare școlară și profesională, ea și pentru educarea elevilor în vederea participării active la producție. Or, este un fapt îndoebte cunoscut și recunoscut că în timp ce profesorul este perfecționat și în domeniul științei propriu-zise pe care o predă și în domeniul didactic, i se oferă elemente cu totul nesatisfăcătoare în ceea ce privește posibilitatea de a aprecia, în cunoștință de cauză, spre care anume domeniul al producției este indicat să se îndrepte fiecare dintre ei.

— În realizarea vechiului deziderat al unei emisiuni televizate dedicate educatorilor să se includă și prezentarea unor filme și telereportaje despre activitatea diferitelor unități economice, care să permită o cunoaștere cât mai largă și din unghiuri diferite a acestora.

CONTINUARI • CONTINUARI • CONTINUARI • CONTINUARI • CONTINUARI

DE LA 6 LA 60 DE ANI

viață normală este de 4-5 ani, dacă pierzi 4-5 luni ca să înveți să lucrezi la ei, i-ai pierdut cam a 12 parte din viață. Dar dacă se amortizează în 2 ani și lucrează după aceea 3 ani, i-ai mîncat cam a șaptea parte din viață în învățămînt. Este oare aceasta o idee deșteaptă? Nu e mai bine să înveți înainte?

Evident, utilizarea calculatoarelor este o tehnică de vîrf. Ce-am spus pentru ele este valabil însă și pentru toată industria electronică. Las pe alții mai pricepuți să treacă în revistă alte industrii. Cu variații de la caz la caz, situația este însă mult asemănătoare, chiar și în industriile ce par mai etalozate. Chiar și în agricultură; poate mai ales.

și nici în cercetare! Noi am rămas legați puternic de trecut, de tradiții, și cu toate reformele făcute, multe nu s-au găsimb din concepția haretăiană, care a fost excelentă la secolul trecut.

Am vrut într-un timp ca profesorii de biologie să facă în școli pe șagronomi, pregătindu-i pentru această timp de câteva semestre, dîndu-le noțiunile de agricultură, de zootehnie etc.

și nici în cercetare! Noi am rămas legați puternic de trecut, de tradiții, și cu toate reformele făcute, multe nu s-au găsimb din concepția haretăiană, care a fost excelentă la secolul trecut.

și nici în cercetare! Noi am rămas legați puternic de trecut, de tradiții, și cu toate reformele făcute, multe nu s-au găsimb din concepția haretăiană, care a fost excelentă la secolul trecut.

și nici în cercetare! Noi am rămas legați puternic de trecut, de tradiții, și cu toate reformele făcute, multe nu s-au găsimb din concepția haretăiană, care a fost excelentă la secolul trecut.

Activitatea productivă în procesul de educație (II)

Formarea gândirii științifice-tehnice a elevilor, îmbinată strâns cu transmiterea abilităților pentru efectuarea unor activități tehnice este o tendință aproape unanim constatată de specialiștii în știința educației. Mai mult decât atât, unii pedagogi văd în această orientare școlară fundamentală a problemelor învățământului actual. Astfel, după cum afirmă cercetătorul englez K. Charlton¹), aplicarea în practică a principiilor politehnismului ar putea să constituie cheia de rezolvare a problemelor cheie de învățământului din toate țările în a doua jumătate a secolului al XX-lea.

Dacă ideea în sine este îmbrățișată de majoritatea specialiștilor, căile pentru realizarea ei constituie însă terenul unor aprige dispute. Marea controversă în această privință apare între adepții și adversarii profesionalismului. Criticând orientarea profesionalistă a școlii americane, pedagogul A. B. Pemberton²) consideră că, în condițiile actuale, când tehnica pătrunde în toate sferile vieții sociale, școala nu-și poate propune sarcini profesionaliste, limitându-se să-i învețe pe copii doar, să zicem, să înlocuiască siguranța electrică. Învățământul prin muncă trebuie să includă cunoștințe largi, să asigure înțelegerea proceselor tehnologice esențiale. Pemberton crede că numai în măsura în care disciplinele învățământului practic se vor afla în legătură strânsă cu disciplinele generale se va evita orientarea profesionalistă.

Dar și în conceperea orientării profesionale se confruntă două viziuni opuse: cercetătorul francez Antoine Léon³) comparând cele două concepții de orientare profesională, diagnostică și educativă, subliniază că ambele pun pe primul plan acțiunea adulților — a psihologilor, pedagogilor etc. În primul caz această acțiune este văzută în principiu sub formă de examen individual, cu folosirea testelor, iar în al doilea caz, tot în principiu, sub formă de studiere pozitivă și de educare a copiilor, de pregătire a lor tratată pentru viața profesională, de autodeterminare a lor sub influența educației coordonate. Este evident că în orientarea profesională, mai ales pentru activitatea direct productivă, sarcina constă nu numai în studierea personalității fiecărui elev în scopul de a alege profesia care i se potrivește, ci și în a-i influența și educa pe elevi pentru a le forma, pornind de la cerințele economiei

naționale, interesul față de profesia care este mai necesară, dorința de a munci nemijlocit în producție. Studiul elevilor este, desigur, necesar în cadrul orientării profesionale, dar nu atât pentru fixarea anumitor interese și pentru dezvoltarea lor, cât pentru alegerea celor mai eficiente metode de formare activă a tendințelor profesionale care corespund intereselor societății, nevoilor economiei naționale și în același timp, înclinațiilor manifestate de tineri.

Educația prin muncă a elevilor — după cum subliniază pedagogul sovietic I. P. Avereev⁴), creează mari posibilități pentru orientarea acestora spre profesii direct productive. Cele mai importante elemente ale acestei educații sînt activitatea practică, predarea unor ore facultative la disciplinele tehnice și agricole, munca în afara clasei și extracurriculară, creația tehnică și experimentarea agricolă, munca social-utile și productivă a elevilor. Educarea atitudinilor înalte față de muncă, lărgirea orizontului politic al elevilor, familiarizarea lor cu profesiunile direct productive, informarea asupra căilor de pregătire profesională, asupra nevoilor locale de cadre de muncitori, călărie incipientă în muncă a elevilor, înarmarea lor cu deprinderi de muncă, formarea interesului față de anumite profesii direct productive — toate aceste sarcini se pot rezolva cu succes în cadrul procesului de educație prin muncă. În sfârșit, I. P. Avereev consideră că eficiența orientării elevilor spre profesii direct productive în procesul educației prin muncă depinde de o serie de condiții, printre care cea mai importantă este legătura strânsă, fără excepție, a tuturor elementelor acesteia cu producția.

Răspunzând la întrebarea: ce învățăminte pot fi trase din modul de funcționare a sistemului de învățământ tehnic și prin muncă în Olanda, R.F.G., Franța și Austria în un studiu publicat recent în buletinul „A school Approach to Technology”⁵) relevă faptul că pentru pedagogii devine absolut clar că intrucit tehnica nouă înlocuiește meseriile învechite învățământul prin muncă trebuie să devină o parte integrantă a învățământului general. În vederea realizării unui asemenea învățământ se realizează numeroase experimente. Un astfel de experiment, desfășurat în Olanda, pare să demonstreze că sarcina activității

în atelierele școlare nu constă atât în dezvoltarea priceperilor și deprinderilor practice legate de munca manuală, cât în dezvoltarea gândirii tehnice a elevilor și a aptitudinilor lor de a se descurca în principalele procese de producție.

Autorii studiului menționat arată în continuare că, în strînsă legătură cu aceasta, în unele țări europene se discută probleme cu privire la cursurile „polivalente” chemate să-i familiarizeze pe elevi nu cu o singură profesie, ci cu mai multe. Ei combat împărțirea condițională a disciplinelor școlare în „teoretice” și „tehnice” și arată că unele organizații, printre care și UNESCO, au elaborat o serie de recomandări cu privire la lichidarea barierelor dintre aceste discipline. Se consideră că nici un plan de învățământ nu poate fi privit în prezent ca satisfăcător dacă nu cuprinde discipline legate de munca manuală și de tehnică.

În general, tezele cu privire la învățământul prin muncă, care au căpătat circulație în pedagogia modernă pot fi definite pe scurt în felul următor:

1. În condițiile revoluției tehnico-științifice învățământul prin muncă nu trebuie să aibă ca unic scop pregătirea profesională, ci să-i înarmeze pe tineri cu cunoștințe, cu deprinderi și obișnuințe practice care să le ajute să se orienteze în cadrul mai multor profesii;
2. Învățământul prin muncă are ca principală menire să dezvolte toate aptitudinile omului;
3. Acest învățământ trebuie să reprezinte un element component al învățământului pentru toți elevii, și nu doar pentru cei considerați ca incapabili să-și însușească cunoștințele teoretice înalte;
4. Este necesar ca învățământul prin muncă să se întreprindă cu predarea tuturor disciplinelor cuprinse în planul de învățământ;
5. Munca trebuie realizată în cadrul școlii și extracurricular, în cadrul cluburilor și cercurilor legate de interesele elevilor, în condiții cât mai apropiate de cele ale producției.

În lumina acestor tendințe noi, conținutul noțiunii de „învățământ prin muncă” se lărgesc. Opinii exprimate, propunerile și recomandările făcute în ultimii ani permit constatarea că învățământul prin muncă nu se mai reduce, ca în trecut, la munca manuală. El include tehnica, munca manuală, desenul tehnic și alte activități

complexe, menite să dezvolte aptitudinile multilaterale și creative.

Tehnică trebuie înțeleasă în învățământ, desigur, ca modalitatea de folosire orientată a cunoștințelor despre materiale, surse de energie și fenomene naturale și legate de obiectivul integrării profesionale. Și, cu toate că în industrie mecanizarea și automatizarea iau locul efortului fizic al omului, munca manuală rămîne în continuare cel mai important mijloc de formare a deprinderilor. Unele munci manuale continuă în permanență să se perfecționeze. Se perfecționează și mașinile, iar munca cu aceste mașini cere de la muncitorii deprinderi și pricepere. Dobîndirea acestor deprinderi rămîne un important element de pregătire a elevului pentru activitate.

În literatura din ultimii ani o atenție deosebită se acordă legăturii între tehnică, ca disciplină școlară, și munca manuală. Deoarece lucrările din atelierele școlare nu sînt întotdeauna satisfăcătoare, reducîndu-se adesea la exerciții stereotipe și la mici obiecte, se atrage atenția asupra faptului că munca manuală nu trebuie privită ca un scop în sine, ci ca o realizare organizată, practică a programelor de tehnică.

Dezvoltarea societății impune școlii cerința de a educa oameni dezvoltați multilateral din punct de vedere intelectual și fizic, pregătiți pentru activitatea practică în condițiile revoluției tehnico-științifice. Atît învățământul cit și educația prin muncă în cadrul școlii devin factori esențiali ai acestei pregătiri.

PRED MAHLER

¹ K. Charlton, „Politechnical Education Idea in Movement. International Review of Education, U.N.E.S.C.O.-Institute of Education, 1968, vol. XIV, nr. 1.

² A. R. Pemberton, „Comparative Data and Determinants of Curriculum Development”, „Practical Education”, December 1967, vol. 65.

³ Antoine Léon, citat: după lucrarea „Orientarea și consultarea profesională a tineretului” (culegere de materiale) sub redacția lui G. S. Kostyuk, I. N. Nazimova și D. F. Nikolenko, Kiev, Radzianska școala, 1964, p. 46.

⁴ I. P. Avereev: „Ob orientácii školnikov na tehnologii professii”, „Școala și profesia”, Moscova, nr. 4, 1969, p. 7-12.

⁵ „A School Approach to Technology”, School Council Curriculum Bulletin, London-1967, nr. 2, p. 14.

Fragment din monumentul de la Adamclisi

„TERRA”

Recent a apărut nr. 5 al revistei TERRA pe lunile septembrie — octombrie a.c. Din cuprinsul ei semnalăm câteva materiale ca: „Sistemul hidroenergetic și de navigație Portiile de Fier” de ing. dr. doc. Pavel Dorin, „Aspecte ale urbanizării României” de dr. V. Cucu, „Exploatarea pădurilor din țara noastră” de dr. C. Mocanu, „Utilizarea resurselor de apă din jud. Cluj” de V. Sorocovschi, „Lección de geografie în orizontul local” de prof. E. Chiribău, „Aparate și materiale geografice confecționate de profesori” etc. Se publică o rubrică intitulată „Cronica geografică” precum și „Opinii și discuții”. De asemenea, se publică lista profesorilor de geografie, cărora în luna iunie a.c. li s-a acordat gradul I și gradul II.

Numeroase materiale sînt destinate elevilor și tineretului.

„GAZETA MATEMATICĂ”

Numărul 9/1970 din „Gazeta matematică — seria A — inserază articolele: „Logicism, intuiționism, formalism și problemele fundamentelor matematice” de Corneliu Constantinescu, „Unele probleme elementare în teoria numerelor” de Vasile Istrătescu, Grigore Bănescu, „Noțiuni de combinatorică: funcția lui Mobius și aplicații la problema cuvințelor circulare” de Ioan Tomescu și „Relații între două propoziții, implicația logică” de Elferie Rogai.

Acad. Calus Rogai evocă personalitatea celui care a fost academicianul Victor Vălcovici, iar Silviu Guiașu pe cea a ilustrului matematician Alfred Renyi. În rubrica „Mic dicționar matematic”, Dan Radu scrie despre „Tranșlație”. În continuare sînt prezentate cărți de specialitate nou apărute, sînt publicate probleme spre rezolvare și se dau soluțiile problemelor propuse în numerele anterioare.

INSTITUTUL POLITEHNIC

IAȘI

ANUNȚA

scoaterea la concurs a următoarelor posturi:

FACULTATEA DE CONSTRUCȚII

1. Asistent, poz. 20, Catedra de drumuri și poduri disciplinată „Topografie și fotogrametrie”.

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ

2. Asistent, poz. 20, Catedra de electrotehnică și măsurări electrice, disciplina „Măsurări electrice”.
3. Asistent, poz. 21, Catedra de utilizări electrice și automatizări, disciplinele: „Automatizări și telecomenzi”, „Protecția prin rele” și „Automatizări și protecția prin rele”.
4. Asistent, poz. 14, Catedra de mașini electrice, disciplina „Mașini electrice”.

FACULTATEA DE HIDROMECHANICĂ

5. Asistent, poz. 9, Catedra de combaterea eroziunii solului și pedologie, disciplina „Agricultură, horticultură și culturi irigate”.
6. Șef lucrări, poz. 7, Catedra de hidroameliorații, disciplinele: „Hidrologie și hidrogeologie” și „Construcții hidro-tehnice”.
7. Asistent, poz. 12, Catedra de hidroameliorații, disciplinele „Construcții hidro-tehnice” și „Alimentări cu apă”.
8. Asistent, poz. 13, Catedra de hidroameliorații, disciplinele „Mecanizarea, tehnologia lucrărilor de îmbunătățiri funciare” și „Alimentări cu apă și canalizare”.
9. Asistent, poz. 7, Catedra de combaterea eroziunii solului și pedologie, disciplina „Pedologie generală și ameliorativă”.
10. Asistent, poz. 9, Catedra de matematici II, disciplina „Matematici speciale”.
11. Asistent, poz. 10, Catedra de matematici II, disciplinele: „Analiză matematică și matematici speciale”, „Geometrie analitică și diferențială”, „Matematici generale”.
12. Asistent, poz. 10, Catedra de construcții hidro-tehnice, disciplinele: „Elemente de rețea și automatizări”, „Mașini hidraulice”.
13. Asistent, poz. 11, Catedra de construcții hidro-tehnice, disciplinele: „Alimentări cu apă și canalizări”, „Construcții edilitare și căi de comunicație”, „Hidr. și amenajări hidro-tehnice”.
14. Asistent, poz. 12, Catedra de construcții hidro-tehnice, disciplina: „Lucrări edilitare hidr. și amenajări hidro-tehnice”.
15. Asistent, poz. 13, Catedra de construcții hidro-tehnice, disciplinele „Mașini hidraulice și stații de pompare”, „Stații de pompare” și „Mașini de construcții”.
16. Asistent, poz. 10, Catedra de mecanică teoretică, disciplina „Mecanică teoretică”.
17. Conferențiar, poz. 3, Catedra de mecanică teoretică, disciplinele: „Mecanică teoretică” și „Mecanică și rezistență”.
18. Conferențiar, poz. 4, Catedra de mecanică teoretică, disciplinele „Mecanică teoretică” și „Mecanica construcțiilor”.

FACULTATEA DE INDUSTRIE UȘOARĂ

19. Asistent, poz. 14, Catedra de organizare și planificare, disciplina „Economie, organizarea și planificarea legislației și evidența contabilă”.
20. Conferențiar, poz. 2, Catedra de economie politică, disciplina „Economie politică”.
21. Lector, poz. 4, Catedra de economie politică, disciplina „Economie politică”.
22. Asistent, poz. 7, Catedra de economie politică, disciplina „Economie politică”.
23. Asistent, poz. 8, Catedra de economie politică, disciplina „Economie politică”.
24. Asistent, poz. 10, Catedra de economie politică, disciplina „Economie politică”.

FACULTATEA DE MECANICĂ

25. Asistent, poz. 13, Catedra de mașini unelte, disciplina „Mașini unelte”.
26. Asistent, poz. 10, Catedra de tehnologia construcției de mașini și mecanică agricolă, disciplina „Automobile și tractoare”.
27. Asistent, poz. 12, Catedra de tehnologia construcției de mașini și mecanică agricolă, cu normă de cercetare.
28. Asistent, poz. 11, Catedra de organe de mașini, disciplina „Organe de mașini”.
29. Asistent, poz. 8, Catedra de termotehnică, disciplina „Termotehnică și instalații de condiționare”.
30. Conferențiar, poz. 3, Catedra de motoare termice, disciplinele: „Turbine cu aburi”, „Turbine cu gaze” și „Utilaje termice”.
31. Asistent, poz. 9, Catedra de motoare termice, disciplinele: „Curs general de mașini” și „Bazele cercet. experim. pe mașini termice”.
32. Asistent, poz. 10, Catedra de motoare termice, normă de cercetare.
33. Conferențiar, poz. 4, Catedra de rezistența materialelor, disciplinele: „Rezistența materialelor”.

Candidații la concurs vor depune în termen de 30 zile (pentru posturile de profesor, conferențiar și șef de lucrări) și de 15 zile (pentru posturile de asistent) de la data publicării acestui anunț în Buletinul Oficial al R.S.R., la secretariatul rectoratului I.P.I., Calea 23 August nr. 22, cererea de înscriere împreună cu actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din R.S.R., publicată în Buletinul Oficial nr. 33 din 15 martie 1969, p. 1.

Concursul se va desfășura la sediul Institutului politehnic din Iași, în conformitate cu prevederile legii sus-menționate.

ANUNȚ

Liceul nr. 2 (de fete) „V. Alecsandri” din Bacău, invită foștii elevi și profesori să ia legătura cu conducerea școlii în vederea sărbătoririi semicentenarului său care va avea loc în octombrie 1971, rugîndu-i a comunica date, fotografii, documente, scrisori etc. necesare pentru monografia și revista școlii.

Conf. dr. ANGELA ION

ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI

U. R. S. S.

Dezvoltarea învățământului public în U.R.S.S. a făcut ca în anul acesta numărul elevilor să ajungă la 50 de milioane. În anul școlar 1970—1971 a intrat în vigoare și noul statut al școlii medii sovietice de cultură generală. La elaborarea lui au luat parte cadre didactice, oameni de cultură și știință, activiști de partid și de comsomol. Unic pentru toate școlile

din țară, statutul creează posibilitatea de a se ține seama de particularitățile naționale ale școlilor. În statut sînt înscrise principiile de bază ale politicii de învățământ — gratuitatea, obligativitatea, unicitatea școlii etc.—precum și obligațiile cadrelor didactice și a elevilor de a situa pe primul plan al preocupărilor lor ridicarea nivelului învățământului. Statutul menționează că, începînd cu clasa a VII-a, în școli se predau obiecte la alegere. De asemenea, el prevede că

în sistemul de notare a elevilor se introduc, pentru purtare, calificative în loc de note. Oglindind dezvoltarea înregistrată de școala sovietică, statutul permite să se asigure o activitate bine organizată în unitățile de învățământ.

R. F. a Germaniei

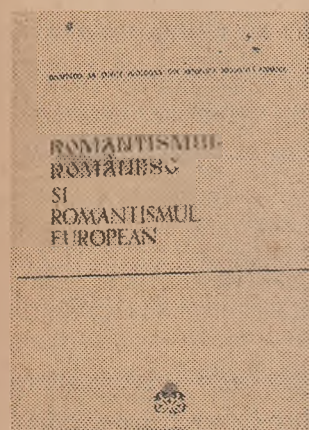
60 de școli profesionale și patru licee din Republica Federală a Germaniei folosesc deja ordonatoare în învățământ. Dacă se mai adaugă și instalațiile electronice

a de calcul care lucrează pentru universități și ministerele educației, atunci circa șapte la sută din computerele existente în Republica Federală sînt utilizate în învățământ. În comparație cu Statele Unite, Anglia, Franța și Olanda, Republica Federală a Germaniei mai este în urmă în curs de dezvoltare. În ceea ce privește pregătirea materiilor școlare prin computer. Acest lucru urmează să se schimbe. Creierul electronic își vor face intrarea în toate școlile, în special în licee și școli profesionale. În acest scop, 1.200 de profesori din întreaga țară au fost puși la

curent. În cursuri scurte, cu noțiunile de bază ale prelucrării datelor. În primul rînd, computerul este de ajutor la predarea matematicii. El deservă pe elevi de activitatea reproductivă care le răpește mult timp, raționalizează astfel învățământul și stimulează gândirea productivă. În afară de aceasta, creierul electronic face legătura cu informatica și cibernetica. Circa 1951 de licee din Republica Federală a Germaniei au primit recent broșuri menite să pună la curent pe profesorii de matematică cu noul sistem de predare.

BIBLIOTECA

„Romantismul românesc și romantismul european”

Fenomenul literar romantic continuă să preocupe pe cercetătorii din numeroase țări, care se străduiesc să

definescă conceptul de romantism, să precizeze cauzele și limitele istorice ale mișcării romantice, particularitățile pe care le-a avut în diverse țări, să releve prelungirile romantismului în literatura perioadelor următoare. Toate acestea justifică oportunitatea sesiunii științifice organizate la Sibiu în toamna anului trecut pe tema romantismului de către Societatea de științe filologice, ca și reunirea într-un volum a comunicărilor prezentate cu acest prilej. Volumul, intitulat „Romantismul românesc și romantismul european, a apărut recent în librării. El se recomandă atenției cititorilor prin remarcabile contribuții originale la cercetarea romantismului, prin nivelul științific înalt al articolelor, prin varietatea temelor dezbătute, printr-o bogată informație la zi.

În studiul consacrat trăsăturilor dominante ale romantismului european, Al. Dima concepe romantismul eu-

ropean ca o expresie tipică a unității în varietate, realizează o sinteză a trăsăturilor comune și a diferențierilor romantismului în funcție de criteriul național. Această diferențiere o analizează în adincime Ana Carțianu și Jean Livescu în studiile despre romantismul englez și cel german. Tot mișcările romantice europene fi sint consacrate studiile lui Paul Cornea, Silviu Iosifescu și Vera Călin.

Comunicările care adinsec studiul particularităților romantismului românesc subliniază că în contextul istoric al luptei generației pașoptiste pentru eliberarea națională și socială, mișcarea romantică din țara noastră a avut un caracter ponderent militant. D. Păcurariu demonstrează că la noi, spre deosebire de alte țări, polemica clasicism-romantism s-a prelungit și scriitorii au oscilat între aceste două direcții literare.

Cercetările publicate de Al. Dima și Mircea Angheliescu pun în lumină interconexiunile dintre literatura română și literaturile străine în spiriții noilor orientări ale școlii comparatiste românești. De asemenea, în studiile cercetatează raporturile bilaterale ale literaturii noastre cu literaturile franceză (N.I. Popa, C.D. Păpășanu), italiană (Nina Façon, Ion Pătrașcu), rusă (Tamara Gane), engleză (Aurel Vasiliu), interconexiunile dintre literatura noastră și literaturile străine apar ca fiind determinate în primul rînd de elementul receptor care, acționînd ca un selector, a integrat acele elemente din literatura străină ce corespundeau tradițiilor naționale și momentului istoric.

Un volum destinat istoricilor romantismului nu putea să nu cuprindă cercetări despre opera poetică a lui Eminescu, cerință căreia-i

răspunde studiul despre antiteza romantică eminesciană publicat de Janelă Beșliu și Dumitru Titiuca. Emilia St. Mădălescu studiază viziunea și stilul romantic la Geo Bogza.

Volumul se referă de asemenea la modalitățile de prezentare a romantismului în manualele de literatură română (Maria Fanache) și în manualele de literatură universală și de limbi străine (Ion Brăescu).

Publicată sub îngrijirea unui colectiv format din Alexandru Balaci, membru corespondent al Academiei, Al. Dima, membru corespondent al Academiei, și Yvette Nafta, secretar științific, lucrarea „Romantismul românesc și romantismul european” este un auxiliar valoros al specialiștilor și o lectură interesantă pentru orice iubitor de literatură.